

Malpertuis', „Henry V” slaat op niets

„Henry V” van Shakespeare door Teater Malpertuis, gezien in première op woensdag 30 september in Arca, Gent. Regie: Ruurd Van Wijk. Decor: William Philips. Met: Peter De Graef, Daan Hugaert, Pierre Callens, Ludo Busschots, Marnick Bardyn en Goele Derick.

GENT — Teaterke spelen, dat is wat Ruurd Van Wijk wilde met „Henry V” van Shakespeare. Hij stopte de ruim twee uur durende voorstelling vol truukjes en grappes en zocht voor bijna iedere scène een nieuw kleedje. Het werd dan ook een swingende „Henry”, met veel humor en vaak erg smakelijk akterwerk. Maar waar ging het nu eigenlijk over? Nergens over. Van Wijk neemt geen noemenswaardig standpunt in tegenover deze dubieuze tekst van Shakespeare en breekt met zijn spelletjes alle mogelijke spanning.

„Henry V” beschrijft heel rechtlijnig hoe de koning van Engeland Frankrijk inlijft. Volgens Shakespeare is het een grote koning, deze man die voor de beurs van de klerus jonge vaders de dood indrijft, die zich vergenoegt in bloedige gevechten, die op wraak zint en zich daarbij op God beroept, die met liefde in zijn vaandel de Franse prinses verleidt om zijn troonplaats te garanderen. Shakespeare verheerlijkt deze demonstratie van machiavellistische politiek. Slechts her en der sluipt kritiek binnen, maar die wordt geuit door volkse mensen en die worden in het stuk niet eens voor vol aangezien.

Lachertje

Van Wijk maakt van heel deze stinkende aangelegenheid in de eerste plaats een lachertje. Hij benadert het gegeven met heel veel ironie, proest in zijn vuistje om de protserigheid van het establishment, gniffelt mee met hun cynisme. Dat is erg gemakkelijk. Het is het ekwiva-

lent van politieke grappen aan de cafétoeg, en bezit evenveel relevantie. Van Wijk kiest die weg om twee redenen, hem alle twee ingegeven door Shakespeare zelf.

Voorerst ziet hij het machtsvertoon als een toneelspelletje. Shakespeare lepelt hem in een voorwoord de pap in de mond door zich te verontschuldigen voor de ontoereikende kwaliteiten van het theater om zo'n grootse geschiedenis adequaat weer te geven. Van Wijk neemt dat op de letter en is met zichtbaar genoegen op zoek gegaan naar suggestieve ensceneringen. Met weinig middelen tracht hij, vaak op zeer inventieve wijze, schilderachtige tafereelen op te roepen. Voor iedere scène ging hij op zoek naar een nieuwe oplossing, wilde hij het mirakel van het theater doen geschieden. Met als gevolg een leuk visueel spektakel dat niet aaneenhangt.

Het tweede element dat Shakespeare aanreikt om het stuk met speelse, lichte toets te brengen is de humor. Shakespeare wisselt de plechtstatig bedoelde heroïek af met enige dol-

komische situaties. De toon van die geestige passages laat Van Wijk het hele stuk door weerklinken. En hij is geestig. En zijn acteurs ook. Zonder onderscheid leven ze zich uit in hun vele rollen en ieder brengen ze hun momenten aan waar je echt van kunt snoepen. Peter De Graef is als Henry de enige die niet van rol wisselt. Hij is de ruggegraat van het stuk. Hij trekt al zijn registers open, verschaft in heel wat zinnen en situaties ontgensprekelijk genoegen, maar zijn Henry wil in een enscenering als deze maar niet intrigerend worden.

Het is ronduit zonde dat Van Wijk zich met deze ploeg op „Henry V” heeft geworpen. Wat graag hadden we een komedie gezien, met al die stoeierij en spitsvondigheid. Wat er nu staat, slaat nergens op. Een kollektie leuke, soms schitterende teatermomenten die geen enkel verhaal vertellen. Een verhaal van weedaardige politiek dat gespeeld wordt alsof het om een geschiedenis ging die ver van ons bed en onze tijd speelt. (SVB)